

spørgerne ikke troet ganske at kunne frasælde Forespørgselen, men have ønsket at høre en Udtalelse af Ministeren i saa Henseende. Jeg maa minde om, at foruden de Stæder, som kunne siges at være dækkede, er der andre, som kunne gjøre Krav paa at komme i Betragtning. Den Lov, der nylig har været behandlet her, forlanger jo af Lodsseierne i disse Egne et meget stort Bidrag, og vi vide, at disse Lodsseiere i Reglen ikke ere meget bemidlede Folk, saaledes at dette Bidrag for mangedelen En af dem maatte kunne være unullig at udrede, saa at der maatte, for disse Bidrags Vedkommende, maatte gjøres Krav til Centralkomiteen paa de frivillige Gaver. Ogsaa har Bandet foraaftaget Skade paa Jorden, men jeg tør dog Gud ikke Lov sige, at f. Ex. paa Stæder, hvor Bandet endog er steget høit, er Staden ikke bleven saa stor som befygget, idet Græs og Korn staa taalelig godt; men da det paa andre Stæder har staaet under Vand til Maris Maaned, saa kan man af den Erfaring, der er høstet i saadanne Tilfælde, slutte, at det vil medføre meget store Tab, som vil foraaftage mangedelen En en Byrde, som han ikke vil kunne bære, og maatte derfor ogsaa vil komme til at gjøre Krav paa, hvad der er fremkommet ad Frivillighedens Bei. Jeg har ogsaa tidligere hørt Vellyst til at fremhæve en anden Slags Skade, nemlig den, som er sket paa private Inddæmninger. Det er ganske vist et Spekulationsforetagende, men vi maa dog ogsaa se hen til disse overordentlige Omstændigheder, hvor en Spekulation, om den ogsaa har været nok saa sikkert og godt anlagt, dog ikke kunde trodses saadanne Naturbegivenheder. Disse Folk, som have foretaget saadanne Inddæmninger, og denne Spekulation, som maatte er stillet saaledes, at, naar den bliver forstyrret, er deres Eksistens truet, forekomme mig ogsaa at kunne have et billigt Krav paa at komme i Betragtning, naar det gælder Uddelingen af disse ved den private Godgjørenhed indkomne Midler. Til hvor Meget den tilbageværende Skade i det Hele kan beregnes, derom kan jeg ikke have nogen Mening. Jeg tør maatte forudsætte, at de ærede Ministre have flere Oplysninger i forskjellige Henseender, end Forespørgerne kunne have, og derfor have vi troet at burde fastholde Forespørgselen. Der er ogsaa foruden den Skade, der er foraaftaget Private, en anden Slags Skade, og det er den, som Kommunerne og visse andre Institutioner, f. Ex. Havne og deslige, have lidt. Man veed, at Centralkomiteen paa visse Stæder er kommen Saadanne til Hjælp, og jeg finder det forsaavidt rigtigt, at de faae Hjælp saavel som de Private; men da det er private Gaver, synes det mig næsten, at den private Trang først burde afhjælpes. Disse Stæder, som ere stete for Kommuner og paa Havneanlæg osv., kunne bedre afhjælpes, naar Staten træder til, hvis den vil træde til paa disse Stæder. Jeg skal imidlertid ikke rette nogenfømhelt Vedbreidelse overfor den

Bestyrelse, som har Raadighed over de private Midler, for Anvendelsen af dem, langt fra, jeg skal erkende, at disse Midler ere bestyrede udmærket godt, om jeg saa maa sige; men det forekommer mig dog, at der alligevel kunde have været taget Hensyn til de Private først, og forudsat, at disse Midler være tilstrækkelige til at raade Bod paa denne Skade, kunde der naturligvis ikke være Noget at indvende mod ethvert andet Skridt. Det er imidlertid mit Ønske, at vide Noget om disse Midler, der endnu staa til Centralkomiteens Raadighed, om de ere tilstrækkelige til at afhjælpe den Skade, der skal og bør afhjælpes. Vi Forespørgere have fastholdt Forespørgselen, for om mulig at høre Udtalelser fra de ærede Ministre om, i hvilket Omfang Skaden endnu er tilstede, og om, hvorvidt disse Midler ere tilstrækkelige til at dække den.

Indenrigsministeren: Det er lidt vanskeligt for mig at svare paa denne Forespørgsel, fordi den oprigtigt talt dels angaar Sager, som egentlig ikke henhører under Ministrenes Ressort, idet de hverken have Noget at gjøre med Indsamlingen eller med andre Sider af den private Godgjørenhed, og dernæst er den ogsaa affattet saaledes, at jeg ikke ret veed, i hvilken Retning jeg egentlig skal svare paa den. Naar der nemlig spørges, om de indkomne Midler ere tilstrækkelige til at ophjælpe de skadelidte Egne, da kan dette jo naturligvis tages i en saa vid Betydning, at jeg maatte komme til at sige Nei dertil; hvorimod jeg, naar man vil tage det i en mere indskrænket Betydning, tror at maatte svare Ja. Dersom man nemlig ved Ophjælpning forstaaer dette, ikke blot at afhjælpe den øieblikkelige Nød, hvilket forlangst er sket, men ogsaa dette, at give et efter Omstændighederne aspasset rimeligt Bidrag til Udskættelse af det Tab, de Vedkommende have lidt, saa tror jeg, at man maa sige, at de Midler, der ere indkomne, ere tilstrækkelige dertil. Hvad nu Detaillen af denne Sag angaar, da vil det, efter den Stilling, Regjeringen har til den, ikke kunne ventes, at jeg skulde kunne svare Andet, end hvad jeg har fra Centralkomiteen; men jeg skal dog tillade mig at meddele nogle ganske faa Oplysninger, som jeg har været i Stand til at fremstaafe. Hvad nu for det første Skadens Omfang angaar, da blev denne efter det første foretagne Syn over samme anslaaet til omtrent 1,500,000 Rd. Nu tror jeg ikke, at jeg træder herved Sandheden eller Noget for nær, naar jeg siger, at det ligger i Forholdets Natur og Menneskenes Bestaaffenhed, at denne Angivelse maatte kunne taale nogen Nedfattelse, og jeg vil da tro ikke at gaa for vidt, naar jeg siger, at den nok kan nedsettes med en Femtedel. Og spørger jeg nu paa den anden Side, hvilke Midler der da er til at dække denne Skade, saa bliver Svaret dette: der haves dertil over 1 Million Rd., som ere indkomne gennem